

τὸ γρόθο, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν εἶπε λέξη. Ἐπὸ τότες πύκνωσε μόνο τὰ δέντρα τοῦ κήπου, ξενοντικὴ καὶ ντόπια, — ἄχ, ἐκείνες οἱ μανόλιες!... — καὶ ἄρῃσε τοὺς κισσοὺς γὰ τὰ περιπλέξουν θεριεμένοι. Ἔτσι ἔγεινε ἓνα πυκνότατο πράσινο παραπέτασμα, ποὺ σκέπαζε ἑλωσδιόλου τὸ παλιὸ μαυροπέτρινο ἀρχοντόσπιτο, ντροπιασμένη σὰν πρῶτα φωλιὰ ἡδονῆς καὶ ἄμικτίας.

(1922)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΜΟΙΡΑΙΟΙ

Μὲς στὴν ὑπόγεια τὴν ταβέρνα,
μὲς σὲ καπνοὺς καὶ σὲ βρισές,
(ἀπάνου στρίγγλιζε ἡ λατέρνα,
ὅλη ἡ παρέα πίναμε ἐψές,
ἐψές, σὰν ὅλα τὰ βραδάκια,
νὰ πάνε κάτου τὰ φαρμάκια.

Σφιγγόταν ὁ ἓνας πλάι στὸν ἄλλο
καὶ κάτου ἐφτυοῦσε καταγίς·
ὦ! πόσο βάσανο μεγάλο,
τὸ βάσανο εἶναι τῆς ζωῆς!
Ὅσο κι ὁ νοὺς ἂν τυραννιέται,
ἄσπρην ἡμέρα δὲ θυμιέται!

(Ἦλιε καὶ θάλασσα γαλάζα
καὶ βᾶθος τ' ἄσωτου οὐρανοῦ·
ὦ! τῆς αὐγῆς κροκάτη γάζα,
γαρούφαλα τοῦ δειλινοῦ,
λάβρατε, σβήνετε μακριὰ μας,
χωρὶς νὰ μπεῖτε στὴν καρδιά μας!)

Τοῦ ἐνοῦ ὁ πατέρας χρόνια δέκα
παράλυτος ἴδιο στοιχειό·
τοῦ ἄλλου κοντόμερη ἡ γυναῖκα
στὸ σπίτι λυώνει ἀπὸ χτικιό·
στὸ Παλαμήδι ὁ γυιὸς τοῦ Μάζη
κ' ἡ κόρη τοῦ Γιαβῆ στὸ Γκάζι.

- Φταίει τὸ ζαβδὸ τὸ ριζικό μας!
 - Φταίει ὁ θεός, πὸν μᾶς μισεῖ!
 - Φταίει τὸ κεφάλι τὸ κακό μας!
 - Φταίει πρῶτα ἀπ' ὄλα τὸ κρασί!
- «Ποιδὸς φταίει; ποιδὸς φταίει;» κανένα στόμα
δὲν τῶβρε καὶ δὲν τῶπε ἀκόμα.

Ἔτσι στὴ σκότεινη ταβέρνα
πίνουμε πάντα μας σκυφτοί·
σὰν τὰ σκουλήκια κάθε φτέρνα,
ὅπου μᾶς ἔβρει, μᾶς πατεῖ:
δειλοί, μοιραῖι κι ἄβουλοι ἀντάμα
προσμένουμε, ἴσως, κάποιο θάμα.

Κ. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΡΙΜΑΣ

Π Ρ Ω Ϊ Θ Ο Λ Ο

Πρωῖ θολό. Μοναχή
γιὰ τὸ τραῖνο κινουῦσες .
Εὐωδιάζει ἡ ἐξοχή ..
Ψιλή πέφτει βροχή
στὸ τρικὸ πὸν φοροῦσες.

Εἶταν τότε πὸν ζοῦσα
συντροφιά μὲ τίς μουῦσες.
Οὔτ' ἐγὼ σὲ ποθοῦσα,
μῆτ' ἐσὺ μ' ἀγαποῦσες.
Μὰ τὰ πάντα μποροῦσες. . .

Στέκει λίγο ἡ βροχή
στὸ σταθμὸ σὰ φανεῖς.
Μὰ δὲν εἶναι ψυχή. . .
Ἔτσι, οἱ δυὸ μοναχοί,
δίχως ἄλλος κανεῖς.